

Bọt Bèo

Bạch Liên

*Không gian im tiếng lắng nghe
Giọt rơi lộp độp bên hè ới...ới...
Hôm nay khép lại tháng mười
Mừng vui "Mười Một" vài lời chào thưa*

*

*Rộn ràng tí tách hạt mưa
Dư âm trầm bổng say sưa ru người
Ấu ơ cùng giấc mộng hời
Tiết trời lành lạnh vẽ vờn đèn hoa*

*

*Thu về cành lá kiêu sa
Điểm tô góc phố mượt mà đỏ nâu
Chân người dạo bước ngẩng đầu
Mãi mê nhìn ngắm sắc màu vàng au*

*

*Rừng thu gió rít xạc xào
Lá xanh cời áo, thay màu khoe khoang
Maple lộng lẫy xênh xang
Quyện tình lữ thứ xa nhà...dừng chân*

***

Màn đêm âm thầm đóng cửa tháng mười, khi những viên kẹo trick or treat đã rớt rít, chen chúc nhau rơi vào tầm tay của nhóc con. Vào buổi chiều tà hoàng hôn, trẻ nhỏ nào cũng lảng xăng tô phết mặt mày. Trong lòng nôn nao khoác vào thân mình đủ loại quần áo hoa hòe, hóa trang thành nhiều nhân vật trên phim ảnh như Người Dơi, Người Nhện... Đây là những cái tên nổi bật "thật kêu." Cuộc vui nào cũng phải tàn. Ngày lễ Halloween đã khép lại.

Tháng mười âm thầm lụi vào dĩ vãng nên buồn đến rơi lệ. Dẫu lòng không đau, giọt nước mắt ngà hoen mi, buông thả hạt ngọc trời. Các dãy nhà thay nhau khép cửa, nhường không gian im vắng cho góc phố ngủ yên. Hạt mưa lạnh cóng rả rích rơi rơi suốt đêm dài, bắt đầu cho ngày đầu tiên của tháng mười một. Phố phường và những con đường được trời cao rửa sạch lớp bụi lang thang. Bình minh ló dạng. Sáng nay, những khuôn mặt xinh tươi, rạng rỡ và ẩn hiện vài cái chớp mắt long lanh. Nhiều đôi mắt ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời vẫn còn loang loáng ánh mây xám đậm đặc.

Sau cơn mưa, trời lại sáng.

Buổi sớm hừng đông, sợi nắng sáng chưa xuất hiện vì mây đen còn tiu nghỉu biếng lười, mãi mê lờn vờn. Khung trời âm đạm buồn tênh này cũng không giúp lòng người ươm tràn hy vọng. Khi mà niềm mơ ước của bao người dân nơi đây đang mong chờ "cơn mưa thu về." Những hạt mưa đêm đã bị ngọn gió thu lạnh buốt thổi bạt vào cửa kiếng. Tiếng gõ cốc cạch cố tình thông báo cho tôi biết, bên ngoài khung cửa, sợi mưa đang dịu dàng treo giăng cành nhánh, lặng lẽ đón chào tháng mười một. Đây là niềm vui trong lòng người khắc khoải, hân hoan cảm ơn vị cứu tinh của mình. Điều khao khát đó đã đến và khoan thai loang chảy, thấm dần vào mạch đất. Góc rẽ hồn nhiên uống no say dòng nước ngọt ngào từ thiên đình. Tôi thấu hiểu tâm trạng lo âu của mọi người: Phố phường vừa nhận được món quà từ trời cao ban tặng, mà người dân đang khao khát mong chờ.

***

Ý nghĩ vu vơ lại rủ rê hồn tôi bơi ngược dòng thời gian, trở về vùng trời xa xăm ngoài biển Đông năm nào. Dòng lịch sử sang trang. Làn sóng người dân chân chất rời bỏ quê mẹ ra đi lên cơn sốt nóng bỏng. Chiếc ghe rơi vào nỗi tuyệt vọng cạn cùng. May thay, phép nhiệm màu chợt lóe sáng. Những con người tội tã kiệt sức đều cầu xin vào bàn tay vô hình cứu mạng. Họ cố chụp bắt chiếc đũa thần kỳ diệu. Mọi người quờ quạng vớ được cái phao sống sót, ôm vào lòng sự bình an, và được vun bồi, hun đúc chất nhựa hồi sinh. Đó có phải là ân sủng của đất trời, của các đấng linh thiêng trị vì trên cao chăng?

Mặt nước biển muôn trùng cứ bồng bênh giữa trời mênh mông, tha hồ đùa giỡn với một chiếc lá gỗ tật nguyên. Khi nhắc nhớ đến chiếc lá thì trong tầm mắt con người chúng ta phải nghĩ ngay đến hình dáng của một thân cây cao lớn cứng cỏi, hiên ngang đứng sừng sững để có thể hứng chịu mưa nắng và bão giông.

Nếu không là thân cây thông dong ngắm nhìn trời bao la, thì cũng phải là sợi dây mỏng manh eo uột với dáng vẻ mảnh mai yếu điệu. Tôi tạm gọi là "cọng dây leo." Đã gọi là dây leo thì nó phải trèo bám để bắt ngọn, sinh cành. Vì cọng dây leo không thể nào đứng trơ trọi một mình. Liều yếu đào tơ phải tựa nương, đeo chặt vào một cái giàn nào

đó, hầu mong được an thân trườn bò cho qua ngày qua tháng.

Không một chiếc lá đơn độc nào, tự một mình tạo sinh ra cái hình dáng tuyệt mỹ được, mà không cần tới một cái nhánh bé tí hay khúc cành vươn dài. Cành nhánh cũng như chân tay loài người, được tạo sinh ra từ cái gốc. Cái gốc là mầm sống, nhọc nhằn khuôn mang chất bổ dưỡng hầu chuyển tải, nuôi chùm rễ lỏng ngoằn ngoề. Gốc cây âm thầm nằm ẩn dật dưới mặt đất trong suốt năm tháng thi gan cùng tuế nguyệt. Chính sức kiên trì chịu đựng, biết an phận thủ thường, lẫn lóc với đất đá nóng khô cần, hay co ro lạnh lẽo khi mưa dầm. Những yếu tố ắt có và đủ để nhả kiếp tơ tâm, giăng mắc những chiếc lá xanh non còn dại khờ bé bỏng, khi vừa ngây thơ hé mắt nhìn thế gian.

***

Tôi trở về với chiếc lá nổi trôi lưu linh trên mặt biển Đông năm nào. Chiếc lá mờ cô tịch nghiệp đã bị cơn bão cuộc đời thổi bay, và đẩy xô tằm thân yếu gầy ra biển mặn. Ngọn gió có xót thương thân phận phập phều, phiêu bạt theo con lốc cuộc đời của chiếc lá đó chăng? Khi mà con người đều biết, thân xác của bất cứ chiếc lá nào cũng không thể hòa hợp với độ mặn của muối biển. Đây không là môi trường sinh sống để được tồn tại. Chỉ có rong biển mới có thể phát phơ trong lòng đại dương mà thôi. Nhiều ngày ghe cây lênh đênh, dật dờ duỗi mình trên những ngọn sóng vô ưu giữa trùng khơi, phơi mình dưới bầu trời bao la. Vào thời điểm sinh tử, sống hay chết đều là định mệnh đã an bài. Theo ý nghĩ bé nhỏ của tôi:

- Số phận của chiếc lá gỗ vàng thu bèo nhèo này còn thua loài thảo mộc. Thủy thảo có tên gọi nghe mà não lòng là "rong biển"
- Trong dân gian, đôi khi chúng ta được người đời nhắc nhở, chê trách, dè bỉu nhau bằng danh phận tử thân - bọt bèo rong rêu.
- Câu nói này thấm thía, buồn đến tím ruột, nhức nhối tận tâm can.

À thì ra, trong khoảnh khắc chết dở sống dở ngoài biển Đông, nỗi đau khổ thể lương của biết bao thân phận con người lưu lạc tha hương là đây. Chỉ vì bốn chữ - Chúng Tôi Muốn Sống - mà họ phải lặn hụp, quần quai y hệt như chiếc lá vàng phai tàn úa. Than ôi, một thời lênh đênh trên biển Đông khi bị dòng đời bỏ mặc, chiếc lá gỗ trôi nổi không tổ quốc. Chắc hẳn mạng người còn thua loài rong rêu, bọt bèo mờ cô ?! ***

*Cám ơn đại dương
Giúp ghe thoát nạn
Sóng đánh chệnh choạng
Ói mưa thấm thương*

*

*Mặt xanh, mặt vàng
Thay nhau tuôn tràn
Hầm ghe như nhớt
Không chút bàng hoàng*

*

*Bọt bèo sinh tử
Mới hiểu tự do
Núi tiền đầy kho
Cũng không mua được
Quá là vô giá !*

Viết cho ngày Lễ Tạ Ơn